

at et haardt tiltrængt Arbejde for at skaffe alle Invalidere et efter deres Evner passende Arbejde iværksættes.

Som Medforslagsstillere til en Række Ændringsforslag kan Mindretallet henholde sig til de Udtalelser, der foran herom er fremsat.

Et *tredie Mindretal* (P. Munch) erkender, at der ved Anvendelsen af Invalideforsikringsloven har vist sig en Række Misforhold, der i stort Omfang har fremkaldt Kritik. Men disse Misforhold afbødes efter Mindretallets Mening ikke ved det af Regeringen fremsatte Lovforslag med dets ensartede Nedsættelse af de Beløb, der ydes de forsikrede Invalidere. Det radikale Venstre har i sin Tid hævdet, at en Ordning i Lighed med Aldersrenten paa dette Omraade vilde være at foretrække for en Forsikringsordning. En saadan gennemførtes imidlertid paa det daværende Ministeriums Forslag i 1921, og derved er rejst Spørgsmaalet om Lovligheden af at foretage en Nedsættelse af Renten for dem, der allerede nyder Rente i Henhold til Lovens Forsikringsbestemmelser. Mindretallet skal herom henvise til sine Udtalelser ved første Behandling, hvorefter man ikke kan finde det berettiget at forandre Rentebeløbet for de nuværende Rentenydere.

Med Hensyn til Fremtiden er det Mindretallets Opfattelse, at der bør foregaa en gennemgribende Revision af Loven, egnet til at afhjælpe de Misforhold, der nu fremkalder Kritikken. Mindretallet har derfor i Udvalget og under Samraad med Ministeren angivet de Synspunkter, som man mener burde danne Grundlaget for en saadan Revision.

Disse gaar i Hovedtrækkene ud paa følgende:

Der bør foretages en almindelig Gennemgang for de nuværende Rentenyderes Vedkommende for at faa oplyst, om de opfylder Betingelserne for at modtage Renten. For at fremme denne bør Kommunalbestyrelserne indsende Oplysning om Rentenyderne i de paagældende Kommuner med Udtalelse om, hvorvidt de mener, at

disse er berettigede til at modtage Ydelsen, og saadan Indsendelse kunde fremtidig ske periodisk. Til Rentenydere, der ikke længere er berettigede til at modtage Rente, bør der kunne ydes en efterhaanden aftagende Overgangshjælp, en Ordning, der meget vil lette Beslutningen om at fratage de Rentenydere Renten, som ikke efter Reglerne har Krav paa den.

Afgørelsen af Tildelingen af Invaliderente bør fremtidig træffes af Amdsudvalg bestaaende af en Jurist, en Læge, en, der opfylder Betingelserne for at være Medlem af en statsunderstøttet Sygekasse, og en Arbejdsgiver, der beskæftiger mindst 6 Arbejdere, saaledes at der tillige i de enkelte Tilfældes Overvejelse deltager en Repræsentant for Kommunalbestyrelsen i den Kommune, hvor den paagældende Ansøger har Ophold.

Man vilde derved opnaa, at Afgørelserne træffes ud fra et nærmere Kendskab til Ansøgerens Forhold og Egnens Livsvilkaar, end det er muligt under den bestaaende Ordning. For samtidig at sikre fornøden Ensartethed i Afgørelserne vilde det være nødvendigt at have en Appelinstans, til hvilken Sager kunde henvises, hvorom der maatte herske Uenighed indenfor Amdsudvalget.

Amdsudvalgene, der hvert for sig kun vilde faa et begrænset Antal Sager til Afgørelse, vilde kunne virke uden Ansættelse af særlige Embedsmænd, saaledes at en Ordning af denne Art formentlig kunde gøres billigere end den nuværende.

Med de gældende Bestemmelser om Fordelingen af Kommunetilskuddet mellem de enkelte Kommuner vil det for disse hyppigt være en Fordel, at der ydes Invaliderente til Personer, der ellers kunde antages at falde ind under Kommunens egne Hjælpeforanstaltninger. For at bøde derpaa anser Mindretallet det for rigtigt, at der ved Fordelingen af Kommunetilskuddet ikke blot tages Hensyn til Sygekassemedlemmernes Tal i Kommunerne, men ogsaa til Antallet af Rentenydere i de forskellige Kommuner.

Endvidere anser Mindretallet det for